

CAPITOLUL 1

ÎNGERI PLECTISIȚI

Trăiește zilnic o aventură spirituală

Viața ori este o aventură, ori nu este nimic.

—HELLEN KELLER

Creștinii celți foloseau pentru Duhul Sfânt un nume care întotdeauna m-a intrigat. Îi spuneau *An Geadh-Glas* sau „Gâsca Sălbatică“. Îmi place această analogie și implicațiile ei. Denumirea face aluzie la natura misterioasă a Duhului Sfânt. La fel ca o gâscă sălbatică, Duhul lui Dumnezeu nu poate fi nici urmărit și nici îmblânzit. El este învăluit de mister, de neprevăzut, ba chiar de un oarecare iz de primejdie. Și, cu toate că, la prima vedere, această expresie poate părea puțin profanatoare, totuși nu găsesc o comparație mai potrivită pentru ceea ce înseamnă să urmărești călăuzirea Duhului decât această *Alergare după Gâsca Sălbatică*. Eu cred că acești creștini celți au înțeles un lucru pe care creștinismul instituționalizat de astăzi l-a pierdut. Și mă întreb dacă nu cumva noi am ajuns să retezăm aripile acestei Gâște Sălbatică și astfel să ne mulțumim cu ceva mai puțin—mult mai puțin—decât a intenționat Dumnezeu la început pentru noi.

Știu că „alergarea după Gâsca Sălbatică“ (în lb. engleză aceasta

este o expresie ce poate însemna și „goană după vânt“; în Ioan 3:8 Duhul este comparat cu vântul, n. trad.) se referă în mod special la o strădanie fără sens, fără un scop anume. Dar a urmări „Gâsca Sălbatică“ este cu totul altceva. Șoaptele Duhului Sfânt pot *parea* uneori lipsite de sens, însă, cu siguranță, Dumnezeu Își împlinește planul Său. Și dacă tu urmărești Gâsca Sălbatică, El te va purta pe unde niciodată nu ți-ai fi imaginat că vei ajunge, vei merge pe căi pe care nu le-ai fi bănuț că există.

Încă nu cunosc niciun creștin care să nu se fi străduț să cunoască și să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Noi vrem să descifrăm taina voii lui Dumnezeu la fel cum am rezolva un Sudoku sau o integramă. Însă, din experiența mea, această analiză intelectuală are drept rezultat paralizia spirituală.

Încercăm să-L cuprindem pe Dumnezeu între limitele scoarței noastre cerebrale. Ne străduim să reducem voia Lui, astfel încât să o potrivim logicii noastre limitate. Dar voia lui Dumnezeu nu este nici logică și nici liniară. Este de-a dreptul complicată și greu de descifrat.

Unii dintre noi simt că e ceva în neregulă din punct de vedere spiritual atunci când ne confruntăm cu *cel mai mic sentiment de nesiguranță*. Însă exact aceasta este promisiunea lui Isus făcută celor care sunt născuți din Duhul și vor să-L urmeze pe Acesta¹. *Cei mai mulți dintre noi nu vom avea nici cea mai vagă idee încotro vom merge*. Înțeleg sentimentul de nesiguranță care ne încearcă, dar această nesiguranță poate fi denumită și aventură.

Cred că este cinstit să te previn cu privire la Gâsca Sălbatică chiar de la începutul acestei cărți: nimic nu poate fi mai epuizant și mai derutant decât această pățimașă cursă în căutarea lui Dumnezeu. Și cu cât vom cădea de acord mai repede asupra acestui aspect al realității spirituale, cu atât mai mult ne vom putea bucura de călătoria începută.

Nu pot promite, cu conștiința împăcată, certitudine sau siguranță. Însă *pot* garanta că această alergare după Gâsca Sălbatică va fi oricum, numai plictisitoare nu!

INSULELE PARADISULUI

Nu cu mult timp în urmă am vizitat Arhipelagul Galapagos, care seamănă cel mai bine cu ceea ce a fost cândva Grădina Edenului. Ar fi fost mai potrivit cu acele locuri să vâslesc pe o plută împletită de bambus de-a lungul țărmului decât să aterizez acolo cu avionul.

Ne-am petrecut majoritatea timpului dând ocol insulelor într-o ambarcațiune ce nu părea suficient de încăpătoare pentru cele douăsprezece persoane aflate la bord și nici destul de solidă pentru valurile de câțiva metri ale oceanului cărora trebuia să le facem față. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, am mai aflat și de faptul că barca se răsturnase o dată, nu cu mult timp înainte de vizita noastră. Ar fi fost mai de folos pentru noi să fi aflat acest „mic detaliu“ înainte de a ne fi îmbarcat — dar, oricum, aflându-ne acum în posesia acestei informații, călătoria se anunța cu atât mai palpitantă.

Am avut o săptămână bogată în experiențe noi. Am făcut chiar scufundări pentru prima dată în viață și am putut admira câteva din uluitoarele făpturi subacvatice create de Dumnezeu. De unde atâta inventivitate, atâta îmbinare perfectă a culorilor? Împreună cu fiul meu am înotat alături de câteva foci jucăușe și am reușit să-mi văd împlinit unul din visurile vieții mele, acela de-a mă arunca în gol de pe buza unei stânci înalte de aproximativ douăzeci de metri în apele învolburate ale unui râu ce curgea prin defileul îngust din Las Grietas. Adrenalină la maxim!

Această excursie a fost, de fapt, o adevărată peripeție, o continuă aventură. În acele zile văzuserăm pe o doză de Sprite un slogan publicitar care ni se potrivea de minune și care a ajuns să ne servească drept refren, și anume: *Otro dia, otra aventura*, adică „O altă zi, o altă aventură“.

Chiar îmi plac aceste patru cuvinte de la Sprite. Ele reușesc să redea esența trăirilor noastre din acele zile de pe Insulele Galapagos. Cred că aceste cuvinte își găsesc ecoul în fiecare inimă omenească ce tânjește după aventură. Și nu cred că aș putea găsi o mai bună definiție a ceea ce înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu.

Dacă ar fi să-L scot pe Dumnezeu din ecuația vieții mele,

rezultatul s-ar scrie cam așa: p-l-i-c-t-i-s. Adăugându-L însă la ecuația vieții mele, mă pot aștepta la orice. Niciodată nu voi ști pe cine am să întâlnesc, unde voi ajunge sau ce voi face. Toate pariurile, toate pronosticurile sunt anulate.

Dacă nu poți să descrii relația ta cu Dumnezeu ca pe o aventură, atunci poate că doar te amăgești crezând că ești condus de Duhul, când de fapt tu te-ai mulțumit cu mai puțin, cu ceva ce eu aș numi *creștinism pervertit*. Uneori, în loc să urmărim noi Duhul, Îl rugăm pe El să ne urmeze. În loc să slujim scopului lui Dumnezeu, noi ne dorim ca El să slujească scopurilor noastre. Poate că, la prima vedere, nu facem o distincție clară între cele două lucruri, însă diferența este ca de la cer la pământ. Iar consecința unei astfel de relații pervertite cu Dumnezeu nu este doar o spiritualitate egocentrică care ne va lăsa cu un sentiment de goliciune interioară; asta face diferența între plictis spiritual și aventură spirituală.

CREȘTINI ÎN COLIVIE

Situat la opt sute de kilometri depărtare față de coasta Ecuadorului, Arhipelagul Galapagos a rămas unul dintre cele mai primitive ținuturi de pe planetă. Deși multe din aceste patruzeci și nouă de insulițe ale arhipelagului sunt populate, totuși majoritatea sunt de-a dreptul sălbatice. Aflându-mă acolo, aveam sentimentul că mă găsesc departe de orice urmă de civilizație. A fost pur și simplu o experiență edenică.

În acel ținut îndepărtat, m-am simțit mai aproape de Adam. Mi-a fost mai ușor să-mi imaginez cum anume arăta viața înainte de căderea în păcat.

Scriptura ne spune că una dintre primele îndeletniciri pe care Dumnezeu le-a încredințat lui Adam a fost aceea de a da nume tuturor animalelor². De obicei, noi, când citim, trecem în fugă peste această frază. Dar lui Adam i-au trebuit cu siguranță mulți ani de cercetare atentă și investigare laborioasă pentru a duce la bun sfârșit un astfel de proiect. Îmi vine greu să cred că Dumnezeu a făcut ca toate animalele așezate în șir indian și ordonat să treacă,

asemenea unei parade, prin fața lui Adam; mai degrabă presupun că Dumnezeu i-a dat lui Adam libertatea de a le descoperi pe fiecare în habitatul său natural. Închipuiți-vă o clipă cât de palpitant trebuie să fi fost pentru Adam să surprindă pentru prima dată o fiară sălbatică alergând jucăușă în libertate, o capră de munte căță-rându-se pe stânci sau un rinocer scurmând pământul.

Același fel de emoții mă încercau pe când mă aflam în Galapagos. Acolo am observat pentru prima dată diferența dintre a privi un animal în captivitate, stând după gratii într-o grădină zoologică, și a surprinde la o depărtare de un cot o iguană-marină uriașă, sau a te plimba de-a lungul unei plaje populate cu sute de foci gălăgioase, ori a pluti deasupra unor pisici-de-mare ce trec în viteză pe fundul oceanului. Una este să privești o pasăre într-o colivie și cu totul altă experiență este să vezi un pelican, asemenea unui pterodactil preistoric, rotindu-se la câțiva metri deasupra bărcii, apoi plonjând ca o bombă cu cea mai mare viteză în ocean, ca după aceea să-l vezi revenind la suprafață cu micul dejun în pliscu-i uriaș.

Sunt puține lucruri care se pot compara cu emoția trăită atunci când vezi un animal sălbatic în habitatul său natural. Este de-a dreptul înălțător să privești acel animal sălbatic comportându-se exact așa cum a fost creat să o facă. Nedomesticit. Neîmblânzit. Slobod.

La câteva săptămâni după întoarcerea mea din Galapagos, am petrecut o după-amiază împreună cu familia la grădina zoologică din vecinătatea casei în care locuiam în Washington DC. Este o grădină zoologică impresionantă, dar, după toate cele trăite în Galapagos, n-am mai privit-o cu aceeași ochi. Astfel de grădini zoologice mă lasă rece. Nu mai pot privi cu același interes un animal aflat după gratii, într-o cușcă. E prea cuminte. Prea domestic. Prea previzibil.

La un moment dat ne plimbam pe lângă cușca maimuțelor și, privind o gorilă imensă în spatele geamului de sticlă, mi-a trecut prin minte întrebarea: *Oare nu cumva bisericile au uneori aceeași influență asupra creștinilor ca și grădinile zoologice asupra acestor animale?*

Iubesc biserica, mi-aș da viața pentru ea. Și nici nu vreau să spun că felul în care biserica îi încâtușează pe oameni este intenționat. De fapt, aș putea spune că este bine intenționat. Însă, adeseori noi luăm oamenii din mediul lor natural și încercăm să-i dresăm în numele lui Hristos. Încercăm să îndepărtăm orice risc. Ne străduim să-i ferim de orice provocare exterioară. Și care e rezultatul? Ne trezim că i-am transformat în niște creștini încâtușiți.

În adâncul ființelor noastre, fiecare din noi tânjim după ceva mai mult. Bineînțeles că partea domestică din noi se complace în siguranța oferită de gratii. Însă partea nedomestică din noi tânjește după un pic de aventură, după provocări și riscuri. În călătoria noastră spirituală ajungem, la un moment dat, să nu mai fim satisfăcuți de siguranța și previzibilul oferit de colivia în care ne-am închis. Ne va chinui setea de libertate, de a trăi din nou slobozi. Colivia se va deschide atunci când vom realiza că Isus nu a murit pe cruce pentru a ne păstra într-un loc sigur și confortabil, ci pentru a ne face primejdioși.

Este bine să te rogi pentru protecție. Și eu mă rog mereu pentru o barieră protectoare în jurul celor trei copii ai mei. Cu siguranță că și tu te rogi astfel de rugăciuni. Dar când a fost ultima dată când i-ai cerut lui Dumnezeu să te facă primejdios?

Aș vrea să cred că atunci când pronunț binecuvântarea la sfârșitul fiecărei slujbe, eu trimit de fapt oameni primejdioși înapoi în habitatul lor natural pentru a face ravagii în tabăra inamică.

TRĂIEȘTE PRIMEJDIOS

Din când în când îmi trec prin cap unele gânduri venite parcă din senin. Iată un astfel de gând care mi-a fulgerat prin minte nu cu mult timp în urmă: *oare și îngerii cască?*

Știu, pare o întrebare prostească, fără niciun substrat teologic, însă mă întreb în modul cel mai serios dacă îngerii noștri păzitori sunt înzestrați cu capacitatea de a se plictisi. Și mai important, mă gândesc dacă nu cumva unii dintre noi ne ducem viața într-un stil tare confortabil, care ne plictisește nu doar pe noi, ci și pe îngerii noștri păzitori. Dacă acești îngeri ar putea, oare nu ar încerca ei să

ne înduplece să părăsim colivia noastră strâmtă, ca apoi să ne implore să le dăm și lor ceva riscant de făcut?

În paginile care urmează vei întâlni câteva personaje primejdioase. Reține, sunt oameni cu totul obișnuți. Și ei au de-a face cu probleme, cu temeri, cu îndoieli, ca mine și ca tine. Însă curajul lor de a ieși din colivie și de a trăi apoi primejdios pentru cauza lui Hristos te va inspira, te va provoca și pe tine să le urmezi exemplul în ce privește felul în care ei au urmat călăuzirea Duhului.

Vreau să o pomenesc pe Ana Luisa, care și-a folosit câștigurile unui mare premiu pentru a merge în India unde i-a slujit devotată pe cei mai săraci dintre săraci, într-o clinică medicală. Apoi îl voi aminti pe Mike și lucrarea foarte periculoasă, începută într-o zonă la fel de periculoasă, la întâlnirea starurilor, în Las Vegas. Mă gândesc, de asemenea și la Adam, a cărui sensibilitate față de călăuzirea Gâștei Sălbatică l-a purtat într-o misiune de partea cealaltă a planetei, misiune ce i-a marcat și schimbat viața pentru totdeauna. Apoi mă gândesc la Becky, care a decis să-și primejduiască propria viață luând parte la campania împotriva traficului de ființe umane.

Oare de când umblarea după Hristos a ajuns să fie un lucru atât de confortabil și neprimejdios? Nu crezi că e timpul să îți părăsești colivia și să-ți pui viața în pericol pentru cauza lui Hristos?

SIMȚUL AVENTURII

Marele filosof și teolog danez Søren Kierkegaard considera că plectiseala este rădăcina tuturor relelor. Subscriu și eu la această convingere. Plectiseala nu este doar anostă, plectiseala este de-a dreptul un delict. Nu poți să trăiești o viață de credință și să fii în același timp și plectisit. Credința și plectiseala se exclud reciproc.

Pornind de la aceste afirmații, să luăm în considerare istorisirea din Scripturi despre tânărul bogat. Avea tot ce-și dorea: tinerețe, bogăție și putere. Totuși îi lipsea ceva. Acest tânăr bogat se plectisea cu credința lui. Și acest lucru reiese din întrebarea pe care i-a adresat-o lui Isus: „Învățătorule, ce-mi mai lipsește?”³

Îți pot spune cu certitudine ce îi lipsea: aventura spirituală.